

Sygn. akt VI U 370/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Joanna Napiórkowska – Kasa

Protokolant: Dominik Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2021 roku

na rozprawie

sprawy z odwołania P. W.

przeciwko (...) w W.

z udziałem zainteresowanego (...) w W.

na skutek odwołania P. W. od decyzji (...) w W. z dnia (...) roku, znak: (...)

o świadczenie rehabilitacyjne

1. zmienia zaskarżoną decyzję (...) w W. z dnia (...) roku, znak: (...), w ten sposób, że przyznaje odwołującemu P. W. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 02 października 2018 roku do 26 września 2019 roku;
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie;
3. zasądza od (...) w W. na rzecz odwołującego P. W. kwotę 360 zł (słownie: trzysta sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 370/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) roku znak: (...) (...) w W. odmówił P. W. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 2 października 2018 roku. W uzasadnieniu podał, że ubezpieczony ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy wypłacane przez (...).

(decyzja z dnia 27.09.2018 r. – a.r.)

Od powyższej decyzji P. W. złożył odwołanie wnosząc o przyznanie mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 2 października 2018 roku wskazując, że renta z tytułu niezdolności do pracy jaką jest renta inwalidzka policyjna nie jest przesłanką do utraty prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Ponadto pozostawał dalej niezdolny do pracy po tym dniu jak w zaskarżonej decyzji.

(odwołanie – k. 1-2v)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania powołując się na argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 7)

W toku postępowania Sąd zawiadomił jako zainteresowano (...) w W., która nie przystąpiła do sprawy.

(postanowienie z dnia 22.01.2019 r. – k. 10)

Odwołujący ostatecznie precyzując odwołanie wnosił o przyznanie mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 2 października 2018 roku do 1 października 2019 roku czyli na okres 12 miesięcy oraz zwrot kosztów procesu w wysokości trzykrotności stawki minimalnej.

(stanowisko odwołującego P. W. na rozprawie 29.06.2021 r. – k. 222v)

Sąd ustalił, co następuje :

Odwołujący się ma prawo do renty inwalidzkiej wypłacanej przez (...) od dnia 1 czerwca 2008 roku oraz do emerytury (...) od 1 listopada 2012 roku.

(okoliczność niesporna, a nadto analiza tytułu ubezpieczenia wydruk – a.r. oraz zaświadczenie – a.r., decyzje – k. 17-20; zeznania odwołującego P. W. – k. 47-48)

Odwołujący się jest zatrudniony w (...) od 1 października 2014 roku.

(okoliczność niesporna)

Niezdolność do pracy odwołującego trwała od 15 lutego 2018 roku do 28 lutego 2018 roku za który to okres pobrał wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy oraz od 12 marca 2018 roku do 1 października 2018 roku. Okres zasiłkowy wynoszący 182 dni został wykorzystany z dniem 1 października 2018 roku.

(pismo organu rentowego z dnia 24.11.2020 r. – k. 170 oraz ZUS ZNp – 7 – a.r.)

Odwołujący się jest zatrudniony na stanowisku bibliotekarza. Od 15 lutego 2018 roku doszło u niego do nasilenia dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowego co uniemożliwiało dłuższe siedzenie, stanie, chodzenie po schodach oraz wykonywanie skłonu. Przyjmował leki przeciwbólowe oraz korzystał z rehabilitacji. W dniu 8 sierpnia 2018 roku wykonano u niego operację dyskopatii na odcinku L4-L5. U odwołującego na wszystkich poziomach kręgosłupa lędźwiowego występują wypukliny z uciskiem struktur nerwowych od L3L4 do L5S1.

Do dnia 2 października 2018 roku odwołujący się nie odzyskał zdolności do pracy, ponieważ wymagał długiego leczenia rehabilitacyjnego. Kwalifikował się do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego na okres 12 miesięcy.

(opinia biegłego K. K. (1) – k. 148-148v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów z akt sprawy, akt organu rentowego, a nadto część okoliczności nie była sporna pomiędzy stronami. Autentyczność dokumentów nie była kwestionowana przez strony procesu, w tym złożonych do akt sprawy przez (...) decyzji przyznających odwołującemu rentę inwalidką policyjną na podstawie przepisów stosownej ustawy.

Sąd mając na względzie, że argumentacja ZUS jest błędna, co do odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z powodu posiadania uprawnienia do renty inwalidzkiej (nazwanej przez organ – rentą z tytułu niezdolności do pracy) stwierdził, że zasadne jest ustalenie czy i na jaki czas odwołującemu powinno być przyznane świadczenie rehabilitacyjne. Nie posiadając wiedzy medycznej dopuścił dowód z opinii biegłych: neurochirurga, ortopedy oraz kardiologa. Sąd nie oparł się na opinii kardiologa K. K. (2) ponieważ nie wskazywała ona na niezdolność do pracy z przyczyn kardiologicznych od 2 października 2018 roku, a tym samym wskazał, że z tych przyczyn nie

spełnia przesłanek do przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Odnośnie opinii sporządzonej przez biegłą neurochirurg A. M. (główną i uzupełniającą) Sąd również nie oparł się na jej wnioskach odnośnie okresu, na jaki należy przyznać odwołującemu świadczenie rehabilitacyjne. Wynikało to z tego, że opinia, na której się oparł sporządzona przez biegłego ortopedę K. K. (1) była poprzedzona badaniem, którego nie wykonała biegła neurochirurg. Ponadto ze względu na specyfikę schorzeń odwołującego dotyczącego zmian dyskopatycznych kręgosłupa lędźwiowego specjalistą, który ma największą wiedzę kierunkową jest ortopeda, a nie neurochirurg. W zakresie opinii biegłej neurochirurg Sąd oparł się tylko na tym, że wskazała ona, że odwołujący rokował odzyskanie zdolności do pracy na stanowisku zajmowanym przez niego czyli bibliotekarza. Tym samym Sąd nie oparł się na opinii sprzecznej, co do wniosków z opinią biegłego ortopedy. Natomiast opinię biegłego K. K. (1), który jako ortopeda ustalił stan zdrowia odwołującego po 2 października 2018 roku, Sąd ocenił, jako pełną, poprzedzoną analizą dokumentacji medycznej, badaniami obrazowymi oraz badaniem odwołującego przez biegłego. Sąd nie miał podstaw do negowania zawartych w niej wniosków. Należy wskazać, że samo niezadowolenie strony z powodu sporządzonej opinii, nie stanowi podstawy do dopuszczania dowodu przez Sąd opinii innego biegłego lub zasięgnięcia opinii uzupełniającej. Ponadto organ rentowy nie wnosił merytorycznych zastrzeżeń (k. 171) do opinii biegłego ortopedy. Wskazywał, że sprawa dotyczy oceny prawnej.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu niemalże w całości.

Świadczenie rehabilitacyjne z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy (art. 13 ust. 1 w zw. z art. 22 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa; dalej jako ustawa zasiłkowa). Niesporne między stronami jest to, że odwołujący się wykorzystał okres zasiłkowy pobierania zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy z dniem 1 października 2018 roku. Natomiast zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej - świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. W zaskarżonej decyzji organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 2 października 2018 roku. Podstawą do odmowy prawa do świadczenia była ustalenie, że odwołujący posiada ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy wypłacanej przez (...).

Przechodząc do oceny tego aspektu dla rozpoznania niniejszej sprawy zasadnicze znaczenie ma wykładania prawa materialnego. W przedmiocie analogicznym jak objęty rozpoznaniem i rozstrzygnięciem niniejszej sprawy wypowiedział się już niejednokrotnie Sąd Najwyższy, a spory rozstrzygnięto na korzyść ubezpieczonych. Prawo do świadczenia rehabilitacyjnego wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej. Nie wymieniono w nim policyjnej renty inwalidzkiej przyznawanej funkcjonariuszom z funduszy publicznych, więc pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego (wyrok z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. akt I UK 368/13). Pobieranie policyjnej renty inwalidzkiej na podstawie ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy policji (...) nie wyłącza prawa ubezpieczonego do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego oraz prawa do świadczenia rehabilitacyjnego (por. wyrok SN z dnia 18 stycznia 2012 r., II UK 168/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 297). W kolejnym wyroku rozstrzygnięto, że pobieranie emerytury wojskowej przyznanej na podstawie ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin nie stanowi okoliczności wyłączającej prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia (por. wyrok SN z dnia 18 lutego 2013 r., II UK 196/12, OSNP 2013 nr 23-24, poz. 287).

Świadczenia – emerytura i renta z tytułu niezdolności do pracy z ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz emerytura policyjna i renta inwalidzka na podstawie przepisów ustawy dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin - pochodzą z dwóch odrębnych systemów. System zabezpieczenia emerytalnego wojskowych, a także policjantów stanowi regulację niewpisującą się w powszechny system emerytalny. Te same argumenty można przytoczyć dla odróżnienia renty pobieranej przez ubezpieczonego od renty z funduszu rentowego.

Stanowisko to znajduje także potwierdzenie w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wskazać tu należy na wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015 r., II UK 145/14 (LEX nr 1678076), z dnia 18 stycznia 2012 r., II UK 168/11 (OSNP 2012 nr 23-24, poz. 297), z dnia 18 lutego 2013 r., II UK 196/12 (OSNP 2013 nr 23-24, poz. 287), z dnia 19 lutego 2014 r., I UK 368/13 (LEX nr 1458625). Część wymienionych judykatów dotyczy wprawdzie świadczeń wojskowych, lecz argumentacja w nich przywołana w pełni odnosi się również do świadczeń policyjnych.

W tym miejscu należy przywołać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r., I UK 121/16 (LEX nr 2216098), który, ze względu na kompleksowe ujęcie zagadnienia relacji pomiędzy zaopatrzeniem społecznym przysługującym policjantom a powszechnym ubezpieczeniem chorobowym stanowi trafne podsumowanie dyskusji w tym przedmiocie. Jasno z uzasadnienia tego wyroku wynika, że oba systemy są względem siebie niezależne, co w uproszczeniu oznacza, że świadczenia z systemu powszechnego nie mogą oddziaływać na prawo do świadczeń przysługujących z systemu szczególnego i na odwrót. Reguła ta w sposób klarowny uwidacznia się na tle art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej, a w rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy sprawie dała asumpt do odmowy policjantowi prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego bezpośrednio po zwolnieniu ze służby.

Oznacza to tym samym, że odwołujący będąc uprawnionym do pobierania renty inwalidzkiej policyjnej wypłacanej przez (...) - nie traci prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, choćby okres przyznania świadczenia przypadła na czas, kiedy pobiera rentę inwalidzką. Wobec czego wskazywanie w zaskarżonej decyzji i całym postępowaniu sądowym przez organ rentowy, jako podstawy do odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego okoliczności, że pobierał rentę inwalidzką na podstawie przepisów o zaopatrzeniu funkcjonariuszy Policji i Służby Więziennej było niezasadne, nie mogło tym samym stanowić podstawy do odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Pozostawało wobec tego ustalenie czy należy odwołującemu przyznać świadczenie rehabilitacyjne. Niekwestionowane przez żadną ze stron było to, że odwołujący wykorzystał okres zasiłkowy wynoszący 182 dni podczas których pobierał zasiłek chorobowy do dnia 1 października 2018 roku. Kwestią rozpoznania Sądu było to na jaki okres należy przyznać świadczenie rehabilitacyjne. Z tego też powodu Sąd zasięgnął opinii biegłych lekarzy, a jako podstawę ustaleń stanowiła opinia biegłego ortopedy K. K. (1) który wskazał, że zasadne jest przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 12 miesięcy liczony od 2 października 2018 roku biorąc pod uwagę dalszą niezdolność do pracy odwołującego i rokowanie odzyskania zdolności do pracy na stanowisku bibliotekarza.

Zgodnie z art. 11 ust. 5 ustawy zasiłkowej - ilekroć przy ustalaniu prawa do zasiłku chorobowego lub jego wysokości okres jest oznaczony w miesiącach, za miesiąc uważa się 30 dni. Natomiast zgodnie z art. 22 ustawy zasiłkowej – do świadczenia rehabilitacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 11 ust. 4 i 5, art. 12, art. 13 ust. 1, art. 15 i 17. Także 12 miesięcy zgodnie z ustawą zasiłkową jest to 360 dni (12 x 30 dni).

Zgodnie z opinią biegłego ortopedy K. K. (1) zasadne było przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 12 miesięcy liczonych od dnia 2 października 2018 roku. Jednak nie ma racji pełnomocnik odwołującego i tym samym odwołujący żądając prawa do świadczenia rehabilitacyjnego do 1 października 2019 roku. Licząc 12 miesięcy po 30 dni zgodnie z ustawą zasiłkową, czyli 360 dni należy ustalić, że prawo do świadczenia rehabilitacyjnego przysługuje od dnia 26 września 2019 roku, a nie do 1 października 2019 roku. Wobec czego odwołanie zasługiwało na uwzględnienie w znaczącej części. W zakresie przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 27 września 2019 roku do 1

października 2019 roku Sąd oddalił odwołanie ponieważ wykraczało to poza okres 360 dni, czyli 12 miesięcy liczonych według ustawy.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Uznając, że odwołujący uległ tylko nieznacznie w zakresie swojego żądania. Pełnomocnik odwołującego w osobie adwokata wniósł o zasądzenie trzykrotności stawki minimalnej biorąc pod uwagę nakład pracy oraz ilość stawiennictw w sądzie na rozprawach. Sąd częściowo podziela argumentację pełnomocnika odwołującego. Jednakże wskazać należy, że stawiennictwa na rozprawach w Sądzie w większości nie dotyczyły przeprowadzania na rozprawach dowodów, a przedstawiania stanowiska merytorycznego oraz komunikowania uwag. Ponadto, co do nakładu pracy Sąd wskazuje, że ilość pism składana przez pełnomocnika odwołującego była adekwatna do stanu sprawy, a największym i najbardziej obszernym pismem przywołujący orzecznictwo przydatne dla tej sprawy było odwołanie. Wobec czego Sąd uznał za zasadne zasądzenie dwukrotności stawki minimalnej czyli 360 zł (2 x 180 zł) na podstawie § 9 ust. 2 w zw. z § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.